

שינה הגרמניים?

האולימפי, צפו — ממקומות שונים באולם — בתחרויות המתאבקים הישראליים. בר ערב סערו יחד, ליד שולחן שהוזמן עבורם מראש, במיסעדה ליד תחנת הרכבת. משם עברו לדירה פרטית, וגם שם עמדו שמונה צלחות על השולחן. הם נצטוו להגית את

מר מחפקר עד הבית.
במיסדרון הקומה השנייה נתקלו הפורצים בישראלי הראשון, כנראה מאמץ המתאבקים משה ויינברג. הם הכריחו אותו להראות להם את חדר חבריו. כאשר רצו לפתוח את הדלת, הטיל אחד

שיחזור לבויים

השחקן הישראלי מרטין גילת מגלם בסרט ה- אמריקאי 21 השעות של מינכן את הספורטאי משה ויינברג. בתמונה נראים התוקפים כשהם גוררים את גופתו של ויינברג החוצה. זהו פרט כוזב: במציאות השליכו התוקפים את גופתו של ויינברג מחלון החדר.

הירייה הראשונה. ג'מאל גאשי: "לפתע היו יריות. עיסה (עפיף) נפל מייד, בידודי רץ בויג'זאגים חזרה למסוק שלנו. ליד הגלגל הקדמי נפל וקרא לי. הוא היה פצוע. לא יכולתי להגיע אליו. יריתי בזורקרים." **השניים מסכימים ביניהם על דבר אחד, הסותר לחלוטין את הי גירסה הגרמנית הרישמית: מייך עם הפתיחה ביריות קפצו בני הערובה הישראליים, שהיו ככולים רק בידיהם, מן המסוקים, וניסו להימלט.**

הגרמנים טוענים כי כל בנייה הערובה נרצחו בתוך המסוקים. עלידי הפידאיון. טוען מוחמד ספדי: "יריתי צרור ברג' ליהם של שני ישראלים. האחרים נפלו כאשר ירו רק הגרמנים."

"השוטרים הגרמניים ירו כמטרי רפים. הרי הם ביכולת לא יפלו לי הברזל בין הישראליים וכינינו!" השניים לא ידעו מי מחבריהם נותר בחיים. הם ראו אחד מחבריהם, מתחת מסוק אחר, שהרג את עצמו ברימוני יד. קרוב לוודאי שהיה זה בן ה-18, חאלד ג'ואד. הם עצמם הפרו את הפקודה להרוג את עצמם בכדור אחרון, ונכנעו לגרמנים כעבור שעה. ב-29 באוקטובר 1972 נחטף מטוס לופט-אנזה, ונסחט שיחרורם של השניים. עד לרגע שהגיעו לטריפולי, הם האמינו ש מביאים אותם לישראל. אך גם בטריפולי — לדיבריהם — "לא קיבלו אותנו כמו גיבורים."

שאל הכתב הגרמני: "האם אתם מוכנים להשתתף עוד פעם במיבצע כזה?" ג'מאל גאשי: "בפעם הבאה הייתי רוצה להילחם בציונים בישראל עצמה." אך בינתיים הם לוחמים נגד החברים הפלסטיניים של איר-גון אל-צ'עאיקה. משרתי סוריה, ברחובות ביירות.

הקבוצה ידעה כי ממשלת ישראל לא תסכים לעולם לשחרר 200 אסירים תמורת בנייה הערובה. מטרתה האמיתית של הפעולה הייתה למשוך את תשומת ליבו של העולם לעניין הפלסטיני.

לכן, הופתעו כאשר הסכימו הגרמנים — למראית-עין — לאפשר להם לטוס לארץ ערבית, יחד עם בנייה הערובה. הם האמינו כי מאחורי כל עמוד מתחבא צלף. אך כאשר נכנסו למסוקים, ואלה המריאו לעבר שדה התעופה, החלה מבצבצת בהם התיקוה שהכל ייגמר בשלום. תחושה של הקלה השתררה בלב כולם.

במשך מחצית השעה של הטיסה התחילו כולם לדבר בלי-הרה, טוען ג'מאל גאשי: "גם הישראליים התפרקו. איכ" שחו השבו כולם: הצלחנו. בפעם הראשונה התחלתי לחשוב ממש על בנייה הערובה. ישבנו יחד במסוק בצפיפות כליכך גדולה ונגענו זה בזה. בידודי ענדנו דיכר עם ישי ראלי על עניינים אישיים, למרות רעש המנוע. נרמה לי שדיברו על אשה ויכדים."

"גם הישראליים הבינו, בוודאי, שגור'נו קשור בגורלם. נזכרתי בפקודה לירות בבנייה הערובה, אם נמצא את עצמנו במצב חסר-תוחלת. אמרתי לעצמי: אף אחד לא יאמן אותנו להרוג אנשים כבולים, חטרייאונים. לעומת הקטע במסוק, שנזכר חיטב, מטושטש הקטע הבא. מה אירע בשדה התעופה הצבאי פירסטן-פלדברוק? שני הפלסטינים דיברו על כך בצורה מקוטעת ומעורפלת. המאורעות, שארכו למעלה משעה, נראים להם כאילו אירעו תוך כמה שניות נוראות."

ברור להם רק כי מס' 1 ומס' 3 — לוטפי עפיף ועדנאן גאשי — פסעו לעבר מטוס הבוינג שעמד על המסלול. פיתאום גורתה

המתנקשים - כיום

וג'מאל גאשי (מימין) היו שני הפידאיון היחידים שנכנעו תוצון למיטרה הגרמנית, וכושצאה מכך נודו ונעצרו עלידי חברהם אחרי שיחרורם. רוב המתנקשים ניספו.

הישראלים את עצמו מבפנים לעבר הדלת. ספדי ירה. יוסף רומנו נפצע, ומת מאובדן דם.

טוען ספדי: "לא רציתי להרוג. אסור היה לנו לאבד זמן. כי הישראליים כבר הועקו עלידי הרעש. קלעתי לעבר החלק התחתון של הדלת." ספדי וגאשי טוענים שאינם יודעים מי ירה והרג. לאחר-מכן, את ויינברג, בשעה שזה ניסה לברוח יחד עם המתאבק גד צברי, שניצל. התוקפים דחפו את תישעה בנייה הערובה הישראליים לתוך חדר בקומה הראשונה. עדנאן גאשי, שלמד במיוחד עברית לקראת ההתקפה, נשא באזניהם נאום-תעמולה על הציונים ששדדו את ארצם של הפלסטינים. לתיוהונו, לא הבינו אחדים מן הנוכחים את דבריו. הסתבר כי לא ידעו כלל עברית. מפני שהיו עולים חדשים מברית-המועצות ומארצות-הברית.

דרכיניהם המזויישים על הצלחות — כל אחד על צלחת לחד — ולשרוף אותם. אז אמר להם המנהיג: "אתם יודעים שאתם תצטוו מה שתעשו למען פלסטין. למן הרגע הזה, ראו את עצמכם כמתים — כמי שנפלו למען העניין הפלסטיני."

אחדים נשכבו על הארץ, אחרים גשאו יושבים על הכסאות. איש לא אמר עוד מילה. בשעה 3.30 בבוקר הגיעו שלוש מכוניות, שהסיעו אותם אל פירצה בגדר הכפר האולימפי. לכל אחד מהם היה תיק אולימפי, ובו תת'מילצ זרימונים. התא' ריך: 5 בספטמבר, 1972.

בתקופת האימונים, לא למדו המש' תפנים איש את שם רעהו. הם הש' תמשו בשמות הבדויים, שהופיעו ברכונים המזוייפים. במינכן כינו זה את זה במיס' פרים — ממיספר אחד עד מיספר שבעה. הם התחלקו לשלוש חוליות — הפורצים בראש, המנהיגים דוכרייהגרמנית באמצע, המאכטחים בסוף. לחולייה האחרונה הש' תייך הצעיר שבחבורה, חאלד ג'ואד בן ה-18, שהתארס עם גרמניה וחי בברלין. החמושך מטושטש, רק פרט אחד נאמר עלידי חשנוים כביטחה: כתתח הבניין עמד שוטר גרמני כמדי המישמר האולימפי, שנכנע מייך, מפר את נשקו, נדחף לתוך חדר ושחרר לאחר-מכן. לפי הי גירסה הרישמית, לא היה כל מיש'י

גם הישראלים

התפרקו

במהלך המשא-ומתן המייגע לא האמינו התוקפים לדיברי הגרמנים. הם משתמים בתכסיים הישראליים, ורוי צים להתיש אותנו." אמר המנהיג לאנשיו. "מה שאמרתי נשאר בתוקפו: אתם כבר נפתלם למען העניין הפלסטיני!"

מסוק המוות

אחד ממסוקי מישמר הגבול הגרמני, שבהם הובלו התוקפים ובנייה הערובה מן הכפר האולימפי לשדה התעופה. בעת הטיסה שוחחו הישראלים עם הפלסטינים על מישפוחותיהם. מתחת למסוק מונחת עדיין גופה, כנראה של הפידאי בן ה-18 שהתאבד ברימוני יד או של אחד מחבריו.